

Ένας από τους γεννήτορες της επιστημονικής φαντασίας, ο Arthur Clark, είχε αποφανθεί ότι: «*Οποιαδήποτε επαρκώς προηγμένη τεχνολογία δεν διακρίνεται από τη μαγεία*».

Δεν μπορώ να γνωρίζω τι αντίκτυπο στην κοινωνία, είχαν οι τεχνολογικές εφαρμογές στα πρώτα 20 χρόνια του 20ου αιώνα. Υποθέτω σημαντικό. Έζησα, ζω, όμως, τις επιπτώσεις της τεχνολογίας σε αυτά τα πρώτα 18 χρόνια του 21ου αιώνα.

Κι έτσι, οι επιστολές έγιναν e-mail, το φωτογραφικό χαρτί μεταβλήθηκε σε ψηφιακή εικόνα και οι εφημερίδες σε μεγάλο βαθμό μεταμορφώθηκαν σε sites. Κάθε είδους αρχεία μεταφέρονται στην άλλη άκρη του κόσμου με ασύλληπτη ταχύτητα. Ένας θαυμαστός κόσμος αναδύθηκε με εκπληκτική ορμή, επιβεβαιώνοντας τον A. Clark. Οι χθεσινές μαγείες, έγιναν σημερινή καθημερινότητα.

Πάνω σε αυτό το καινούργιο σκηνικό, υπάρχουν και απώλειες. Η παρατήρηση του σερβιτόρου της αμέσως προηγούμενης ανάρτησης με τίτλο: [Garçon](#), πως: «*Η μοναδική ερώτηση που ακούς από, πρόσωπα ανέκφραστα, που μπαίνουν στο μαγαζί, αφορά τον κωδικό του wi-fi*»

ήρθε υποστηρικτικά, σε ότι ήδη διαπιστώνεται.

Η συνδεσιμότητα που από φαντασία έγινε απαραίτητη, εξασφαλίζει μια πολυπόθητη επικοινωνία. Κι όμως, το χλωμό ύφος της οθόνης των έξυπνων κινητών, των τάμπλετς και λοιπών παρεμφερών συσκευών, οι οποίες σου δίνουν την δυνατότητα να επικοινωνείς ζωντανά, με κάποιον οπουδήποτε κι' αν βρίσκεται, σαν να περιορίζουν την πιο ανθρώπινη μορφή επικοινωνίας. Την εκ του σύνεγγυς.

Για να μην αναφέρουμε στην πρωτοφανή παρεμβατικότητα την καθημερινότητά μας που είναι κάποιο άλλο, μεγάλο, κεφάλαιο της νέας ζωής μας. Συνδεδεμένοι μεν, απομονωμένοι δε, χάνονται στους δρόμους των μεγαλουπόλεων οι πολίτες.

Όλα αυτά, δείχνουν ανθρώπους, που μονίμως θέλουν να είναι αλλού από εκεί που βρίσκονται. Πρόσωπα που μετατρέπουν τον μοναδικό πλούτο του ιδιωτικό βίου, σε ένα ευτελές δημόσιο αφήγημα. Αυτό το τελευταίο, για τα μέσα κοινωνικής διαδίκτυωσης, ασφαλώς.

Δεν εναντιώνομαι σε αυτά. Θαρρώ πως όταν χρησιμοποιούνται σωστά είναι κάτι σχετικά χρήσιμο, ενδεχομένως και κάποιες στιγμές ευχάριστο. Αν όμως τα μεταχειρίζονται λανθασμένα, ακουμπούν τον πιο βαθύ πάτο της ευτέλειας.

Και τα σύνορα ανάμεσα στο σωστό και στο λάθος για αρκετούς είναι αδιόρατα. Για τους περισσότερους δε, αόρατα.